

חופים

כתב עת דיגיטלי לשירה,
היוצא מעת לעת

לחירות! (?)

מאת: אליעזר אביחיל

אדם חושב,

הגיע עת.

אשבור מוטות עולי,

אשים לדרך פעמי.

אל החירות.

אדם שובר דרכו, סוגר את ספריו,

ושם לפרנסה פניו.

ולא יכיר-

נתן בעול את צווארו,

יותר משור,

יותר מכל.

ומה מר, זה העול המקולל!

ומה מתק העול, לשעבר.

אמור יאמר העבד המקולר-

כעת יצאתי לחופשי.

ובלבבו ידע -

מאור, אל חושך מר.

שנזכה כולנו לעסוק בתורה.

שרק היא לבדה. החיים כולם.

"כשם שאי אפשר לחיות בלא

אור ואוויר, בלא מזון ומשתה,

עוד יותר ויותר מזה אי אפשר

לחיות בלא חיות התורה"

(אורות התורה, יבו)